

Hilsen til det nye år.

I skal have en lille hilsen til det nye år.

Men først vil jeg sige en stor tak for de dejlige svar, jeg og vi får, når vi sender noget ud!

Nu er hverdagene begyndt igen, - og alle ved, at de næste måneder bliver en udfordring. Selv den mest optimistiske kan miste humøret, når man hører om smitte-tal og restriktioner.

Vi vil jo så gerne finde en løsning, så vi hurtigt kan komme tilbage til det normale og kendte. Men vi aner også, at der er meget, der ikke bare bliver som før. Så en vis uvished blander sig med vores håb.

Det er lidt ligesom, når man skal på rejse: man længes, man glæder sig, man håber på noget godt og spændende. Men der er også en lille smule usikkerhed, for hvad vil man møde? Hvad vil der ske, som man ikke kunne forudse?

Der er mange fortællinger i bibelen om folk, der er på rejse. Ja, hvis man først begynder at tænke efter, så handler de fleste om det: om nogle, der forlader det kendte og begiver sig af sted - og om deres møde med de fastboende.

Det er gerne i mødet, at udfordringen ligger. Der opstår tit en konflikt mellem de rejsende og de fastboende.

Og i bibelens univers ligger sympatien altid hos de rejsende! Uanset om de er tvunget hjemmefra og måske sendt i eksil eller om de er taget afsted frivilligt på grund af en længsel og et løfte.

Lige fra de første myter i 1.Mosebog handler det om at begive sig af sted. At rejse ud er den røde tråd. Eva og Adam må væk fra den trygge idyl i paradiset have og Kain må væk fra sin jord. Fortællingen om Kain og Abel begynder med en konflikt mellem en fastboer og en rejsende: Kain er agerdyrker og fastboer, mens Abel har får og er nomade. Vi hører, at Kain slår Abel ihjel, måske fordi han bliver jaloux. Han bliver tvunget til at tage væk og gå ud i det uvisse. Men han får en velsignelse med: Jahve sætter et tegn på hans pande, så ingen skal gøre ham fortræd. Han kan altså roligt løfte sit hoved og rejse ud, trods sin ugerning.

Og så fortsætter det ellers med fortællinger om fastboere og rejsende. Sara jager sin slavinde ud i ørken og uvished, men Guds engle tager sig af Hagar. Den lille hyrdedreng David er fyldt af mod og godhed, så længe han er ude i det ukendte. Men så snart han bliver konge og bygger sig et slot og et tempel, så går det galt. Som fastboer tror han, at han har ret til at herske over andre og sender Urias ud i den visse død.

Ja, hvis man begynder at læse bibelens mange og meget forskellige fortællinger med den vinkel, at det handler om fastboere og rejsende, så får det ingen ende.

Igen og igen handler det om at rejse ud og være i det ukendte og sårbare eller at forblive på sit trygge sted og i det kendte. Udfordringen sker hver gang i mødet mellem de to. Det kan ske med gæstfrihed eller fjendskab fra fastboernes side, og de rejsende kan være håbefulde og vil noget nyt og godt, - eller de kan trænge sig på med vold. For det kan også ske.

At være rejsende eller fastboende bliver også et billede på noget mentalt. Om man tør begive sig af sted i sine tanker, i sin gudstro, håbe nyt. Eller om man er "fastboer" i sine tanker, - en "fast-troer", der har faste holdninger og ikke tror, at der er "noget nyt under solen".

Også i julefortællingerne er Maria og Josef rejsende, for de er tvunget hjemmefra, - og fastboerne har ikke plads til dem. Og de vise mænd er rejsende; de har selv valgt at rejse ud, for de længes. Ja, de håber, at der nu er sket en ny slags herlighed, som de må se.

Jesus og hans venner er også altid på vej. De har ikke noget blivende sted, som der står. De er uestandselig på vandring. Og det er i mødet med fastboere, at der enten kan ske noget vidunderligt og godt, - eller afvisning.

Der er ingen af os, der har valgt, at vores hverdage pludselig skulle blive så anderledes. Vi er på grund af corona blevet tvunget ud i noget ukendt. Vi er blevet en slags mentalt rejsende på mange områder.

Vi har skullet forlade kendte måder at være sammen med andre på og mange af os har mærket en form for ensomhed. Både den gode, hvor der er ro og den mindre gode, hvor man savner andre.

Derfor er det ikke så sært, at vi synes det er udfordrende. For noget i os vil bare tilbage til det gamle, kendte og trygge, men andet i os ved godt, at sådan bliver det ikke bare og derfor må vi finde ud af det undervejs.

Der ligger et stort håb i, at det har andre mennesker kunnet før os. Og at de har fortalt om det! Ikke som en rosenrød roman, hvor det er let at se, hvad der er det rigtige og hvem, der er de forkerte.

Men de har fortalt om, at enhver kan miste modet og enhver kan miste fodfæste.

Og nedenunder alle disse erfaringer ligger løftet om, at vi altid er velsignede.

Så vi kan løfte hovedet og begive os af sted.

Godt nytår!
Inger Hjuler Bergeon

